

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT

Rundskriv

Nr.	Vår ref	Dato
G 12/2012	12/6533	15.10.2012

RUNDSKRIV OM NORDISK ARRESTORDRE

FORORD

Rundskrivet omhandler pågripelse og overlevering av lovbrøyttere mellom Norge og et annet nordisk land etter reglene i arrestordreløven med tilhørende forskrift, og erstatter rundskriv 20. juni 1961 til politimesterne – utlevering av lovbrøyttere mellom de nordiske land (Jnr. 3345/61).

Arrestordreløven implementerer to avtaler Norge har inngått – parallellavtale mellom EU, Island og Norge om overleveringsprosedyre mellom partene, og konvensjon om nordisk arrestordre. Løven trer i kraft etter hvert som de underliggende avtalene trer i kraft. Den nordiske konvensjonen trer i kraft 16. oktober 2012, og arrestordreløven trer derfor i kraft for nordiske arrestordrer fra samme dato.

Saker om utlevering til land utenfor Norden vil fortsatt reguleres i lov 13. juni 1975 nr. 39 om utlevering av lovbrøyttere m.v. (utleveringsløven). Utlevering av lovbrøyttere utenfor Norden er behandlet i Justisdepartementets rundskriv [G 19/2001 Internasjonalt rettslig samarbeid i straffesaker](#) Del II.

Rundskrivet omhandler ikke soningsoverføring, som er overføring av en domfelt til

soning i et annet land enn der straffen er ilagt. Rundskrivet regulerer heller ikke nordisk politisamarbeid, jf. [overenskomst mellom de nordiske landenes politimyndigheter om politisamarbeid 22. august 2012](#).

Rundskrivet retter seg særlig mot politi- og påtalemyndighet og domstolene, men vil også være nyttig for andre som har befatning med denne type saker. Direktivene til påtalemyndigheten er utformet i samråd med riksadvokaten.

Rundskrivet trer i kraft samtidig med delvis ikrafttredelse arrestordreloven, 16.oktober 2012.

Justis- og beredskapsdepartementets sivilavdeling, 15. oktober 2012.

Tone Celius
fung. ekspedisjonssjef

Anniken Barstad Waaler
seniorrådgiver

Ansvarlige saksbehandlere:

Liv Christina Houck Egseth
seniorrådgiver

Anniken Barstad Waaler
seniorrådgiver

Innhold

1. INNLEDNING.....	5
2. OVERLEVERING AV LOVBRYTERE FRA ET ANNET NORDISK LAND TIL NORGE.....	6
2.1 Innledning.....	6
2.2 Hvem kan utstede en nordisk arrestordre.....	7
2.3 Innholdet i en nordisk arrestordre.....	8
2.4 Oversendelse av arrestordre og liste over kompetente myndigheter.....	9
2.5 Iverksettelse av vedtak om overlevering.....	10
2.6 Oppsummering av saksgangen.....	10
3. OVERLEVERING AV LOVBRYTERE FRA NORGE TIL ET ANNET NORDISK LAND.....	11
3.1 Innledning og oversikt over tidsfrister.....	11
3.2 Kompetanse til å avgjøre arrestordren.....	12
3.3 Vilkår.....	13
3.3.1 Innledning.....	13
3.3.2 Obligatoriske avslagsgrunner.....	14
3.3.2.1 Amnesti.....	14
3.3.2.2 Kriminell lavalder.....	14
3.3.2.3 Forbud mot dobbel strafforfølgning – ”ne bis in idem”.....	14
3.3.2.4 Avgjørelse i internasjonal eller overnasjonal domstol.....	17
3.3.2.5 Forholdet til menneskerettighetene.....	17
3.3.3 Fakultative avslagsgrunner.....	17
3.3.3.1 Strafforfølgning i Norge for samme forhold.....	17
3.3.3.2 Tidligere strafforfølgning (”ne bis in idem”) i land utenfor Schengen-samarbeidet.....	18
3.3.3.3 Norsk borger ettersøkt for fullbyrding av dom.....	18
3.3.3.4 Handlinger som ikke er straffbare i Norge og er begått på norsk jord.....	19
3.4 Betinget overlevering.....	20
3.5 Saksbehandlingen.....	20
3.5.1 Oversendelse av arrestordren til påtalemyndigheten.....	20
3.5.2 Pågrepelse, varetektsfengsling og annen bruk av tvangsmidler.....	21
3.5.2.1 Pågrepelse.....	21
3.5.2.2 Den ettersøkte rettigheter.....	22
3.5.2.3 Varetektsfengsling og fengslingsfrister.....	23
3.5.3 Avgjørelse om overlevering.....	24
3.5.3.1 Den ettersøkte samtykker til overlevering.....	25
3.5.3.2 Den ettersøkte samtykker ikke til overlevering.....	26
3.5.3.3 Konkurrerende anmodninger.....	28
3.5.3.4 Den ettersøkte er tidligere overlevert eller utlevert til Norge.....	29
3.5.4 Oppsummering av saksgangen.....	31
3.6 Immunitet.....	31

3.7	Iverksettelse av vedtak om overlevering.....	32
3.7.1	Frister for overlevering.....	32
3.7.2	Utsatt iverksettelse på grunn av tungtveiende humanitære hensyn	32
3.7.3	Utsatt eller midlertidig overlevering på grunn av strafforfølgning eller straffullbyrding i Norge	33
3.8	Beslag og overlevering av gjenstander.....	34
3.9	Transitt.....	35
3.10	Varetektsfradrag.....	35
4.	SPESIALITETSPRINSIPPET.....	35
5.	VEDLEGG.....	38
-	Vedlegg 1: Arrestordreskjema	38
-	Vedlegg 2: Samtykke-skjema.....	43

1. INNLEDNING

[Lov 20. januar 2012 nr. 4 om pågriping og overlevering til og frå Noreg for straffbare forhold på grunnlag av ein arrestordre](#) (arrestordreloven) avløser lov 3. mars 1961 nr. 1 om utlevering av lovbrytere til Danmark, Finland, Island og Sverige (den nordiske utleveringsloven). Arrestordreloven gjelder både for nordiske og for nordisk-europeiske arrestordrer. Loven trer i kraft 16. oktober 2012 for nordiske arrestordrer, samme dag som ikrafttredelse av [konvensjon 15. desember 2005 om overlevering for straffbare forhold mellom de nordiske land](#) (konvensjon om nordisk arrestordre). Også [forskrift 21. september 2012 til arrestordreloven](#) (arrestordreforskrifta) trer i kraft denne dato. Den delen av loven som omhandler nordisk-europeiske arrestordrer, vil først tre i kraft på et senere tidspunkt.

Konvensjon om nordisk arrestordre er en videreutvikling av det nordiske lovsamarbeidet som førte til felles nordiske utleveringslover. Konvensjonen bygger på Det europeiske råds rammebeslutning 13. juni 2002 om den europeiske arrestordre om prosedyrene for overlevering mellom medlemsstatene (den europeiske arrestordre). Norge har også inngått en avtale med EU basert på den europeiske arrestordre. [Avtale av 28. juni 2006 mellom Den europeiske union, Island og Norge om overleveringsprosedyre mellom partene](#) (parallellavtalen) er ennå er ikke trådt i kraft.

Konvensjon om nordisk arrestordre ble gjennomført i norsk rett ved lov 19. september 2008 nr. 77 om pågripelse og overlevering mellom de nordiske stater på grunn av straffbare forhold (lov om nordisk arrestordre). Senere ble det besluttet å regulere både de nordiske og de nordisk-europeiske arrestordrene i en felles lov om arrestordre. Arrestordreloven tar derfor opp i seg lov om nordisk arrestordre, som aldri trådte i kraft. Forarbeidene til arrestordreloven ([Prop.137 LS \(2010-2011\)](#)) henviser derfor på enkelte punkter til forarbeidene til lov om arrestordre ([Ot.prp. nr. 39 \(2007-2008\)](#)). Sistnevnte forarbeider vil derfor i enkelte tilfeller fremdeles være relevante.

Den nordiske arrestordre innebærer et systemskifte i forhold til gjeldende utleveringsordning. For å markere dette brukes begrepet ”overlevering” i stedet for det tradisjonelle begrepet ”utlevering”. Begrepsbruken er hentet fra den europeiske arrestordren. I loven benyttes «utferdigende myndighet» om myndighetene som anmoder om overlevering, og «iverksettende myndighet» om myndighetene i staten som behandler arrestordren.

En nordisk arrestordre er en avgjørelse truffet av kompetent myndighet i en nordisk stat om å be en annen nordisk stat pågripe og overlevere en ettersøkt person til strafforfølgning eller straffullbyrding i den utstedende stat, jf. arrestordreloven § 4 og konvensjonen artikkel 1.

Arrestordreloven skiller seg fra den nordiske utleveringsloven på flere punkter:

- begrepet utlevering erstattes med begrepet overlevering
- utleveringsbegjæring erstattes av nordisk arrestordre
- det er ikke krav om pågripelsesbeslutning fra retten
- det innføres en plikt til å etterkomme arrestordren, med mindre det foreligger en avslagsgrunn
- plikten til å overlevere norske borgere utvides
- kravet om dobbel straffbarhet avskaffes
- påtalemyndigheten treffer avgjørelse om overlevering selv om den ettersøkte ikke samtykker
- det innføres korte frister for avgjørelse og iverksettelse av arrestordren
- det oppstilles en presumsjon for varetektsfengsling i overleveringssakene

Overlevering innebærer overføring av en person som er siktet, tiltalt eller domfelt i en straffesak. Overlevering må ikke forveksles med utvisning etter utlendingsloven, som innebærer at vedkommende ikke lenger er ønsket i Norge av norske myndigheter, for eksempel dersom vedkommende har begått straffbare forhold her i riket. Etter konvensjon om nordisk arrestordre har Norge en folkerettslig forpliktelse til å etterkomme en arrestordre fra et annet nordisk land med mindre en av avslagsgrunnene i konvensjonen er oppfylt.

Anmodninger om utlevering som mottas før lovens ikrafttredelse, skal behandles etter den nordiske utleveringsloven. Anmodninger som mottas etter lovens ikrafttredelse skal behandles etter reglene i arrestordreloven, jf. arrestordreloven § 42 annet ledd. Dette gjelder selv om det straffbare forholdet arrestordren gjelder er begått før ikrafttredelsen av loven.¹

Saker om utlevering til land utenfor Norden, vil fortsatt reguleres av [lov 13. juni 1975 nr. 39 om utlevering av lovbrytere m.v.](#) (utleveringsloven).

2. OVERLEVERING AV LOVBRYTERE FRA ET ANNET NORDISK LAND TIL NORGE

2.1 Innledning

I arrestordreloven § 33 heter det at påtalemyndigheten kan utferdige en arrestordre til en annen nordisk stat dersom ettersøkte ”med skilleg grunn kan mistenkjast for å ha gjort ei straffbar handling som kan medføre fengsel”. Det kan også utstedes en arrestordre til straffullbyrding dersom det foreligger rettskraftig dom på fengsel eller annen frihetsberøvelse.

---

¹ Prop. 137 LS (2010-2011) s. 65

Dersom norske myndigheter vet hvor den ettersøkte oppholder seg, sendes den nordiske arrestordren direkte til kompetent myndighet der vedkommende befinner seg, jf. arrestordreloven § 34 annet ledd.

Dersom den ettersøktes oppholdssted er ukjent, kan vedkommende etterlyses internasjonalt med tanke på pågrepelse for overlevering eller utlevering for eksempel via Schengen Informasjonssystem (SIS) og/eller Interpol, jf. arrestordreloven § 34 første ledd.

2.2 Hvem kan utstede en nordisk arrestordre

Etter konvensjon om nordisk arrestordre kan en arrestordre utstedes av den rettsåndhevende myndighet som i det utstedende land er gitt slik kompetanse i henhold til dette landets interne lovgivning, jf. artikkel 3 nr. 1. I Norge er det påtalemyndigheten som kan utstede en nordisk arrestordre, jf. arrestordreloven § 33 første ledd. Kompetansen er gitt til påtalemyndigheten i politiet, og myndigheten er begrenset til påtalejurister som har fått utvidet påtalekompetanse i medhold av straffeprosessloven § 67 tredje ledd², jf. arrestordreforskrifta § 3 første ledd. Imidlertid skal statsadvokatens samtykke til utstedelse av arrestordren innhentes dersom det straffbare forholdet som ligger til grunn for arrestordren er en forbrytelse eller forsøk på en forbrytelse, som etter norsk lov kan medføre fengsel i mer enn 10 år. Også i de tilfeller der påtalemyndigheten har utferdiget siktelse for overtredelse av straffeloven 1902 kapittel 8 og 9, §§ 147b eller 147c, eller straffeloven 2005 §§ 104, 105, 108 eller 109, skal det innhentes samtykke fra statsadvokaten, jf. arrestordreforskrifta § 3 annet ledd. Samtykket skal normalt være skriftlig.

Politiet bør også konferere med statsadvokaten dersom saken er særlig omfattende, allerede er sendt statsadvokaten med forslag om tiltale eller vil kunne medføre betydelig etterforskning i utlandet.

Det er ikke krav om at det skal foreligge en rettslig pågripelsesbeslutning før en arrestordre utstedes.³

---

² Jf. riksadvokatens rundskriv nr. 4/2004.

³ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 43.

Huskeliste – kompetanse til å utstede en nordisk arrestordre

- Hovedregel: påtalejurister med utvidet påtalekompetanse
- Skriftlig samtykke fra statsadvokaten skal innhentes dersom:
  - det straffbare forhold som ligger til grunn for arrestordren er en forbrytelse eller forsøk på en forbrytelse, som etter norsk rett kan medføre fengsel i mer enn 10 år
  - påtalemyndigheten har utferdiget siktelse for overtredelse av straffeloven 1902 kapittel 8 eller 9 eller §§ 147b eller 147c, eller straffeloven 2005 §§ 104, 105, 108 eller 109
- Statsadvokaten bør konfereres dersom saken:
  - er særlig omfattende
  - allerede er sendt statsadvokaten med forslag om tiltale
  - vil kunne medføre betydelig etterforskning i utlandet

2.3 Innholdet i en nordisk arrestordre

Etter konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 7 og arrestordreloven §§ 5 og 26, skal en nordisk arrestordre være skrevet på norsk, svensk, dansk eller engelsk og inneholde opplysninger om:

- den ettersøktes personalia og statsborgerskap
- navn, adresse, telefon- og faksnummer og e-postadresse til den som har utstedt arrestordren
- det foreligger en rettskraftig dom, en pågripelsesbeslutning eller en annen avgjørelse med samme rettskraft
- lovovertrედelsens karakter med henvisning til straffebestemmelser som antas å ramme handlingen
- en beskrivelse av under hvilke omstendigheter lovovertrედelsen er begått, herunder tidspunkt, sted og omfang av den ettersøktes deltakelse
- den idømte straff eller den strafferamme som er fastsatt for lovovertrედelsen i den stat som har utstedt arrestordren, og
- så vidt mulig andre følger av lovovertrედelsen

I forbindelse med forhandlingene av konvensjonen ble det utarbeidet et standard skjema for nordisk arrestordre. Skjemaet er tatt inn som vedlegg til rundskrivet. Ved oversendelse av arrestordre skal dette skjemaet benyttes, jf. arrestordreforskrifta § 1.

Grunntanken i konvensjonen er at den stat som mottar en nordisk arrestordre skal fatte avgjørelse om pågrepelse, varetektsfengsling og overlevering kun på bakgrunn av de opplysningene som fremgår av arrestordren. Det er altså ikke nødvendig å oversende underliggende dokumenter, for eksempel pågripelsesbeslutning eller dom. Den

mottakende staten vil normalt ikke ha behov for andre opplysninger enn de som fremgår i skjemaet for nordisk arrestordre.

2.4 Oversendelse av arrestordre og liste over kompetente myndigheter

Den nordiske arrestordren kan sendes direkte til den myndighet som etter vedkommende stats lovgivning er kompetent til å motta en arrestordre, jf. arrestordreloven § 34 annet ledd.

Hvis den ettersøkte oppholdssted ikke er kjent, kan påtalemyndigheten anmode et eller flere av de nordiske land om å etterlyse vedkommende etter dette landets nasjonale etterlysningsprosedyrer. Den ettersøkte kan også etterlyses i Schengen Informasjonssystem (SIS), eller gjennom Interpol.

Etter konvensjonen artikkel 8 nr. 3 skal en registrering av den ettersøkte i SIS regnes som en nordisk arrestordre dersom registreringen inneholder opplysningene som nevnt i pkt. 2.3. Det er foreløpig ikke mulig å legge inn alle opplysninger som kreves etter loven § 5 første ledd i SIS. Registreringen skal, så lenge SIS ikke er i stand til å fremsende alle opplysninger som skal fremgå i arrestordren, tilsvare nordisk arrestordre inntil arrestordren er mottatt. Dette innebærer at norsk påtalemyndighet snarest mulig må fremsende en nordisk arrestordre til kompetent myndighet når det mottas melding om pågrepelse, jf. arrestordreloven § 34 første ledd.

Kompetente myndigheter i de nordiske land

- Danmark:
  - ved kjent oppholdssted: påtalemyndigheten i den [politikrets](#) vedkommende oppholder seg
  - ved ukjent oppholdssted: ta kontakt med Rigspolitiets Kommunikationscenter⁴
- Finland:
  - ved kjent oppholdssted: statsadvokatembetet i Helsinki, Oulu, Pirkanamaa (Tampere) eller Pohjois-Savo (Kuopio). Kontaktdetaljer og hvilket embete som er kompetent i den enkelte sak kan finnes i EAW Atlas på [European Judicial Networks nettsider](#).
  - ved ukjent oppholdssted: Riksadvokaten ([Valtakunnansyyttäjänvirasto](#)).
- Island: Riksadvokaten ([Rikissaksoknari](#))
- Sverige:
  - ved kjent oppholdssted: påtalemyndigheten i det distrikt vedkommende oppholder seg. Kontaktdetaljer og hvilket embete som er kompetent i den enkelte sak kan finnes i EAW Atlas på [European Judicial Networks nettsider](#).
  - ved ukjent oppholdssted: arrestordren legges inn i SIS

⁴ nec@politi.dk eller tlf: +45 45154200

2.5 Iverksettelse av vedtak om overlevering

Etter konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 18 skal den iverksettende myndighet som mottar en nordisk arrestordre straks underrette den utferdigende myndighet om hvorvidt den nordiske arrestordren vil bli etterkommet.

Så snart norske myndigheter får underretning om at arrestordren er etterkommet, skal representanter fra norsk politi hente den som skal overleveres. Politiet avtaler tidspunkt og sted for henting direkte med vedkommende lands myndigheter. Dette er også regulert i [overenskomst av 22. august 2012 mellom de nordiske landenes politimyndigheter om politisamarbeid](#) (nordisk politisamarbeidsavtale) kapittel 6 pkt. 15.

Den ettersøkte skal hentes så snart som mulig. Etter konvensjonen artikkel 19 skal den ettersøkte overleveres senest 5 dager etter at endelig avgjørelse om å etterkomme den nordiske arrestordren er truffet. Hvis det på grunn av særlige omstendigheter viser seg umulig å overlevere den ettersøkte innenfor denne fristen, skal det avtales ny dato for overlevering. Overlevering må i så tilfelle skje innen 5 dager etter utløpet av siste frist. Overlevering kan også unntaksvis utsettes dersom tungtveiende humanitære grunner tilsier det, for eksempel hvis det er vektige grunner til å anta at en overlevering klart vil bringe den ettersøktes liv eller helbred i fare. Når disse grunnene ikke lenger foreligger, skal det avtales ny dato for overlevering.

Når den ettersøkte er overlevert til Norge skal det gjøres fradrag i straffen for den tiden han eller hun i anledning saken har vært berøvet friheten i den iverksettende stat, jf. arrestordreloven § 35.

2.6 Oppsummering av saksgangen

- Etterlysning av den ettersøkte dersom oppholdssted er ukjent
- Nordisk arrestordre sendes kompetent myndighet der den ettersøkte befinner seg
- Påtalemyndigheten varsles av utenlandsk myndighet om arrestordren etterkommes eller ikke
- Norsk politi henter den ettersøkte snarest og senest innen 5 dager etter endelig avgjørelse om overlevering

3. OVERLEVERING AV LOVBRYTERE FRA NORGE TIL ET ANNET NORDISK LAND

3.1 Innledning og oversikt over tidsfrister

En sak om overlevering fra Norge til et annet nordisk land starter enten med at norsk politi påtreffer en person som er etterlyst av et annet nordisk land med tanke på overlevering, eller ved at norsk politi mottar en arrestordre direkte fra en annen nordisk stat. Det er påtalemyndigheten i det politidistriktet hvor den ettersøkte befinner seg som tar stilling til pågrepelse.

En person som det er utstedt en nordisk arrestordre på, skal som hovedregel pågripes så snart som mulig, jf. arrestordreloven § 20 første ledd. Det er kun dersom det er åpenbart at overleveringen må avslås etter § 18 eller vil bli avslått etter § 19 at den ettersøkte ikke skal pågripes. Avslagsgrunnene er nærmere behandlet nedenfor i pkt. 3.3.2 og 3.3.3. Det er videre en presumsjon for at den etterlyste skal varetektsfengsles, se mer nedenfor i pkt. 3.5.2. Er den ettersøkte under 18 år, skal pågrepelse og fengsling likevel bare skje dersom det er særlig påkrevd.

Dersom arrestordren sendes feil skal den videresendes til det politidistriktet hvor den ettersøkte befinner seg. Gjelder arrestordren ”kjerneforbrytelser”, dvs. krigsforbrytelser, forbrytelser mot menneskeheten m.v. skal arrestordren sendes til Kripos. Dersom oppholdsstedet ikke er kjent, skal arrestordren videresendes til Kripos, se mer nedenfor i pkt. 3.5.1.

Ved pågripelsen skal den ettersøkte informeres om arrestordren og at denne er grunnlaget for pågripelsen. Det skal oppnevnes forsvarer. Vedkommende skal også informeres om muligheten til å samtykke til overlevering, se mer om samtykke i pkt. 3.5.2 og 3.5.3. Dersom den ettersøkte samtykker, skal påtalemyndigheten straks, og senest innen 3 arbeidsdager avgjøre om arrestordren skal etterkommes. Dersom den ettersøkte ikke samtykker, skal påtalemyndigheten straks fremme saken for retten, jf. nedenfor i pkt. 3.5.3.2.

Se mer om saksbehandlingen i pkt. 3.5.

Oversikt over frister

- Pågrepelse: snarest mulig
- Eventuell varetektsfengsling: senest innen 3 dager etter pågrepelse
- Avgjørelse ved samtykke: straks og senest innen 3 arbeidsdager
- Avgjørelse uten samtykke:
  - saken sendes straks til tingretten
  - rettskraftig avgjørelse senest 3 uker etter pågrepelse
  - ankefrist: 3 dager
  - rettskraftig avgjørelse sendes straks til påtalemyndigheten
  - påtalemyndighetens avgjørelse: innen 3 arbeidsdager
  - klagefrist: 3 dager
- Underretning til utfordigende myndighet: straks
- Iverksettelse av overlevering: snarest mulig og senest innen 5 dager

3.2 Kompetanse til å avgjøre arrestordren

Som hovedregel er det påtalemyndigheten som avgjør om en nordisk arrestordre skal etterkommes eller ikke, jf. arrestordreloven § 21. Kompetansen til å behandle arrestordren er i utgangspunktet gitt til påtalemyndigheten i politiet, jf. arrestordreforskrifta § 2 første ledd første punktum. Det er bare påtalejurister som har fått utvidet påtalekompetanse i medhold av straffeprosessloven § 67 tredje ledd som skal kunne avgjøre om en nordisk arrestordre skal etterkommes, jf. arrestordreforskrifta § 2 første ledd annet punktum.

Dersom den ettersøkte er siktet i Norge for et forhold der tiltalekompetansen hører under statsadvokaten eller riksadvokaten, skal statsadvokaten avgjøre om arrestordren skal etterkommes. Avgjørelsen treffes av statsadvokaten i den region hvor saken etterforskes, eventuelt hvor det alvorligste forholdet behandles. Dersom riksadvokaten har tatt ut tiltale mot den ettersøkte, skal riksadvokaten informeres før avgjørelsen treffes, jf. arrestordreforskrifta § 2 annet ledd.

Ligger avgjørelsesmyndigheten hos påtalemyndigheten i politiet, bør det konfereres med statsadvokaten dersom det knytter seg tvil til avgjørelsen, for eksempel dersom:

- det kan være aktuelt å avslå en arrestordre etter loven § 19
- det er aktuelt å gjøre overlevering betinget av at vedkommende kan sone en eventuell dom i Norge, jf. loven § 22 annet ledd
- det er aktuelt å beslutte utsatt eller midlertidig overlevering etter loven § 31

Der det er flere nordiske arrestordre som gjelder samme person, såkalte konkurrerende begjæringer, er det statsadvokaten som treffer avgjørelsen om hvilken arrestordre som skal etterkommes, jf. arrestordreforskrifta § 2 tredje ledd. Dersom det foreligger en utleveringsbegjæring fra en stat utenfor Norden i tillegg til en nordisk arrestordre, er det Justis- og beredskapsdepartementet som avgjør hvilket land den ettersøkte skal overleveres/utleveres til, jf. loven § 29 annet ledd.⁵ Saken sendes via statsadvokaten og riksadvokaten til departementet. Se mer om konkurrerende anmodninger i pkt. 3.5.3.3.

3.3 Vilkår

3.3.1 Innledning

Arrestordreloven kapittel 4 har regler om vilkår for overlevering til et annet nordisk land.

Arrestordreloven § 17 fastslår at en person kan overleveres på grunnlag av en nordisk arrestordre som gjelder strafforfølgning for forhold som kan medføre frihetsstraff eller annen frihetsberøvende reaksjon i den utferdigende stat. Overlevering til fullbyrding kan skje for idømt frihetsstraff. Gjelder arrestordren flere forhold er det bare krav til at ett av forholdene er belagt med frihetsstraff.

En nordisk arrestordre skal etterkommes og iverksettes hvis det ikke foreligger en obligatorisk avslagsgrunn (§ 18) eller en fakultativ avslagsgrunn som kompetent myndighet ønsker å benytte seg av (§ 19), jf. arrestordreloven § 1.

Norske borgere er i utgangspunktet likestilt med andre lands borgere, og skal derfor som hovedregel overleveres på lik linje med andre. Overlevering av norske borgere til strafffullbyrding kan imidlertid avslås dersom norske myndigheter forplikter seg til å fullbyrde dommen, se nærmere pkt. 3.3.3.3. Overlevering av norske borgere til strafforfølgning kan gjøres betinget av at en eventuell fellende dom skal fullbyrdes i Norge, se nærmere pkt. 3.4.

Det er ingen krav i loven eller konvensjonen om at den underliggende handlingen også må være straffbar etter norsk rett, det vil si ingen krav om dobbel straffbarhet. De nordiske rettssystemene er preget av relativt stor rettsenhet, og også utformingen av straffebudene er stort sett like.

---

⁵ På bakgrunn av at loven ikke er trådt i kraft for nordisk-europeiske arrestordrer, skal Justis- og beredskapsdepartementet treffe vedtak også dersom det foreligger en konkurrerende utleveringsbegjæring fra et EU-land.

3.3.2 Obligatoriske avslagsgrunner

I arrestordreloven § 18 fremgår det hvilke grunner som skal føre til at en arrestordre skal avslås gjennom en henvisning til den tilsvarende bestemmelsen for nordisk-europeiske arrestordre i § 8. Loven § 8 første ledd bokstavene a til i viderefører i det vesentlige bestemmelsene i lov om nordisk arrestordre § 5. Forarbeidene til arrestordreloven henviser til merknadene til § 5 i Ot.prp. nr. 39 (2007-2008).⁶

Det følger av loven § 18 at en arrestordre skal avslås «for forhold» som det foreligger en obligatorisk avslagsgrunn for. Dette innebærer at arrestordren ikke nødvendigvis skal avslås i sin helhet.⁷ Dersom det er anmodet om overlevering både for forhold som er omfattet av en avslagsgrunn og forhold som gir grunnlag for overlevering, skal arrestordren etterkommes delvis. I slike tilfeller må påtalemyndigheten opplyse utferdigende myndighet om at overleveringen kun gjelder for deler av arrestordren.

3.3.2.1 Amnesti

En arrestordre skal avslås dersom lovovertrедelsen som ligger til grunn for arrestordren er omfattet av et amnesti i Norge, og norske myndigheter har hatt kompetanse til å straffeforfølge lovovertrедelsen, jf. loven § 18 jf. § 8 første ledd bokstav a. Dette antas å være en lite praktisk avslagsgrunn, da det sjeldent gis amnesti i Norge.

3.3.2.2 Kriminell lavalder

En arrestordre skal avslås hvis den ettersøkte på grunn av sin alder ikke kan gjøres strafferettslig ansvarlig for forholdet i Norge, jf. loven § 18 jf. § 8 første ledd bokstav b. Alle de nordiske statene har i dag 15 år som den kriminelle lavalder. Bestemmelsen har derfor ikke praktisk betydning i dag, men er tatt inn som en sikkerhetsventil.

3.3.2.3 Forbud mot dobbel strafforfølgning – ”ne bis in idem”

Det er begrensninger i adgangen til å strafforfølge flere ganger for det samme forholdet, jf. loven § 18 jf. § 8 første ledd bokstavene c til i. I de obligatoriske avslagsgrunnene er også EF-domstolen sin tolkning av Schengenkonvensjonen artikkel 54 innarbeidet. Ifølge denne rettspraksisen gjelder prinsippet om «ne bis in idem» ikke bare der det foreligger en rettskraftig dom, men også i de tilfellene der det foreligger en annen endelig avgjørelse fra en myndighet som hindrer videre strafforfølgning.⁸

---

⁶ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 52.

⁷ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 52.

⁸ Prop. 137 LS (2010-2011) s. 23.

Tidligere strafforfølgning i Norge

En nordisk arrestordre skal avslås dersom det i Norge foreligger en rettskraftig dom (enten den er fellende eller frifinnende), er vedtatt forelegg eller er meddelt påtaleunndlatelse for det samme forholdet. Når den ettersøkte er dømt eller har vedtatt et forelegg, skal arrestordren bare avslås dersom reaksjonen er fullbyrdet, er under fullbyrdelse eller ikke lenger kan fullbyrdes. Reaksjonen regnes som under fullbyrdelse dersom det foreligger en rettskraftig dom og den ettersøkte ikke unndrar seg fullbyrdelse, for eksempel dersom den ettersøkte står i soningskø, dersom påtalemyndigheten ikke har begjært iverksettelse av straffen eller et forelegg ikke er forfalt. Det vil bare være når det er den ettersøkte selv som unndrar seg fullbyrdelse at vedkommende kan overleveres. Foreligger det rettskraftig dom på overføring til tvungent psykisk helsevern eller tvungen omsorg for det samme forholdet, jf. straffeloven §§ 39 og 39a, skal arrestordren avslås på samme måte. Når den ettersøkte er gitt påtaleunndlatelse, skal arrestordren likevel ikke avslås dersom det foreligger forhold som gjør at forfølgningen kan tas opp på ny i Norge, jf. straffeprosessloven § 74 annet, tredje, fjerde eller sjette ledd.

Videre skal en arrestordre avslås dersom det foreligger en godkjent avtale i konfliktråd om den samme saken, jf. arrestordreloven § 18 jf. § 8 første ledd bokstav f. Arrestordren skal likevel ikke avslås dersom den ettersøkte har brutt avtalen vesentlig. Det følger av konfliktrådsloven § 16 at påtalemyndigheten kan ta saken opp på nytt i slike tilfeller. Siden strafforfølgningen kan tas opp igjen i Norge, bør den ettersøkte derfor også kunne overleveres til et annet nordisk land for strafforfølgning eller straffullbyrding.

En nordisk arrestordre skal også avslås dersom strafforfølgning for det samme forholdet er innstilt, jf. loven § 18 jf. § 8 første ledd bokstav g. Denne avslagsgrunnen gjelder bare i de tilfellene der den ettersøkte først har vært siktet for forholdet, jf. straffeprosessloven § 82. Har det ikke vært noen siktet, er det ikke noe til hinder for at strafforfølgning blir gjenopptatt og den ettersøkte overleveres. Selv om den ettersøkte har vært siktet for de aktuelle forholdene, vil arrestordren likevel ikke måtte avslås dersom det foreligger forhold som gjør at forfølgningen kan tas opp igjen i Norge. Eksempelvis kan en strafforfølgning som er henlagt på grunn av bevisets stilling, gjenåpnes hvis det fremkommer nye bevis av betydning, jf. straffeprosessloven § 74 første ledd. Videre kan en sak som er henlagt fordi det mangler nødvendig påtalebegjæring eller annen forutsetning for å fremme saken, tas opp på nytt hvis feilen avhjelpest, jf. straffeprosessloven § 74 femte ledd. Også etter straffeprosessloven § 74 sjette ledd er det en viss adgang til å ta opp igjen strafforfølgningen.

Tidligere strafforfølgning i Schengen

Hvis den ettersøkte er rettskraftig domfelt eller ilagt en annen avgjørelse som avskjærer videre strafforfølgning for det samme forholdet i en annen stat som er tilsluttet Schengen-samarbeidet, skal arrestordren avslås, jf. loven § 18 jf. § 8 bokstav i. Forbud mot dobbel strafforfølgning følger også av Schengenkonvensjonen artikkel 54. Dersom den ettersøkte er domfelt, skal arrestordren bare avslås dersom dommen er fullbyrdet,

under fullbyrding eller den ikke lenger kan fullbyrdes. Se for øvrig punktet nedenfor om påtalemyndighetens undersøkelsesplikt.

Nærmere om "samme forhold"

Schengenkonvensjonen artikkel 54 setter forbud mot gjentatt strafforfølgning for samme forhold, «ne bis in idem». Forbudet er også inntatt i konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 4 nr. 2 og lovfestet i arrestordreloven § 18 jf. § 8.

I vurderingen av hva som skal anses som "samme forhold", vil det ha relevans å se hen til EF-domstolens tolkninger av begrepet. Spørsmålet har vært behandlet i EF-domstolen flere ganger. EF-domstolen har uttrykt dette slik (dom 9. mars 2006, C436/04):

"det relevante kriterium med henblikk på anvendelsen af den nævnte artikel er, at de faktiske handlinger, når disse forstås som en foreliggende helhed af handlinger, der er indbyrdes uløselig forbundne, er identiske, uanset deres retlige subsumption eller den retlige interesse, der søges beskyttet."

Det er altså de faktiske handlingene som vil være avgjørende for om det er "samme forhold", og ikke den rettslige klassifiseringen av forholdet. Det kreves for eksempel ikke at det skal rammes av et likelydende straffebud i de to statene. For eksempel vil import og eksport av narkotika anses som det samme forholdet. Videre antas det at dersom en person etter en dødsulykke er dømt for overtredelse av vegtrafikkloven § 31 jf. § 3, kan vedkommende ikke overleveres til en annen nordisk stat som ønsker å strafforfølge personen for uaktsomt drap basert på hendelsen.

Særlig om påtalemyndighetens undersøkelsesplikt

Påtalemyndigheten må sjekke relevante registre (bl.a. SSP, BOT, STRASAK) før overlevering skjer for å undersøke at ingen av avslagsgrunnene i loven § 18 jf. § 8 første ledd bokstavene c til h foreligger.

Påtalemyndigheten har ikke direkte tilgang til opplysninger om dommer eller andre avgjørelser i andre Schengen-stater som avskjærer strafforfølgning for samme forhold. Det fremgår av loven § 18 jf. § 8 bokstav i at arrestordren skal avslås når kompetent myndighet "har kjennskap til" dommer eller andre avgjørelser i en Schengen-stat. Bestemmelsen pålegger ikke norske myndigheter en selvstendig undersøkelsesplikt i denne henseende.⁹ Dersom det foreligger opplysninger om en utenlandsk avgjørelse som forhindrer videre strafforfølgning, for eksempel fordi den ettersøkte selv opplyser om det, bør imidlertid avgjørelsen om overlevering utsettes inntil forholdet er nærmere undersøkt og eventuelt avkreftet.

---

⁹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 52 jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) s. 16 og 31.¹⁰ Lov 24. juni 1994 nr. 38 om Jugoslavia og Rwandadomstolene § 5, lov 15. juni 2001 nr. 65 om gjennomføring av Romavedtektene § 9. Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 24.

3.3.2.4 Avgjørelse i internasjonal eller overnasjonal domstol

En arrestordre skal avslås dersom det foreligger en rettskraftig dom eller annen endelig avgjørelse fra en internasjonal eller overnasjonal domstol som avskjærer strafforfølgning, jf. arrestordreloven § 18 jf. § 8 første ledd bokstav j. Gjelder arrestordren fullbyrding av straff, skal den bare avslås dersom den ilagte reaksjonen er fullbyrdet, under fullbyrdelse eller ikke lenger kan fullbyrdes. Bestemmelsen lovfester begrensninger som følger av andre folkerettslige plikter.¹⁰

3.3.2.5 Forholdet til menneskerettighetene

En arrestordre skal videre avslås dersom overlevering vil være i strid med den europeiske menneskerettighetskonvensjon, jf. arrestordreloven § 18 jf. § 8 annet ledd. Det vises også til den generelle folkerettsreservasjonen i loven § 2. For å kunne avslå en arrestordre på grunn av strid med EMK, må det kreves at det foreligger konkrete holdepunkter for at overlevering vil komme i strid med konvensjonen.¹¹ I Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) s. 13 fremgår det videre: «De nordiske stater har et høyt utviklet rettssystem, og departementet legger til grunn at utlevering til de nordiske stater ikke kan komme i strid med den europeiske menneskerettskonvensjonen.»

3.3.3 Fakultative avslagsgrunner

Etter arrestordreloven § 19 kan en arrestordre avslås hvis en av de nevnte avslagsgrunnene er oppfylt. Dette er en fakultativ bestemmelse og det er opp til påtalemyndigheten å avgjøre om arrestordren skal avslås i disse tilfellene. Statsadvokaten bør konsulteres ved spørsmål om avslag etter denne bestemmelsen, jf. pkt. 3.2.

Før påtalemyndigheten avslår en arrestordre på grunn av en av de fakultative avslagsgrunnene, skal den ettersøkte ha fått anledning til å uttale seg, jf. loven § 19 annet ledd jf. § 12 tredje ledd.

3.3.3.1 Strafforfølgning i Norge for samme forhold

Arrestordren kan avslås dersom det er igangsatt strafforfølgning mot den ettersøkte i Norge for det samme forholdet. For mer om hva som regnes som "samme forhold", se ovenfor pkt. 3.3.2.3.

---

¹⁰ Lov 24. juni 1994 nr. 38 om Jugoslavia og Rwandadomstolene § 5, lov 15. juni 2001 nr. 65 om gjennomføring av Romavedtektene § 9. Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 24.

¹¹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 52.

Det vil ofte være et hensiktsmessighetsspørsmål om en sak bør iretteføres i Norge eller en annen nordisk stat når saken har tilknytning til flere stater. Om en arrestordre skal avslås på dette grunnlaget vil bero på en rekke faktorer; for eksempel hvor langt etterforskningen har kommet, hvor de fleste bevisene, som for eksempel vitner, befinner seg, om saken er en del av et større sakskompleks som strafforfølges i én av statene, og hensynet til den ettersøkte selv. I praksis vil slike saker vanligvis kunne løses ved at påtalemyndigheten i Norge og kompetent myndighet i det utstedende landet avtaler hvor det er mest hensiktsmessig at strafforfølgingen gjennomføres.

3.3.3.2 Tidligere strafforfølging ("ne bis in idem") i land utenfor Schengen-samarbeidet

En arrestordre kan avslås dersom norske myndigheter er kjent med at det foreligger en rettskraftig dom fra et land utenfor Schengen-samarbeidet, jf. loven § 19 første ledd bokstav b jf. § 12 første ledd bokstav b. Det følger av lovens ordlyd at påtalemyndigheten ikke har en selvstendig undersøkelsesplikt når det gjelder utenlandske dommer. Se for øvrig pkt. 3.3.2.3 om påtalemyndighetens undersøkelsesplikt. Det er også her en forutsetning at straffen er fullbyrdet, under fullbyrding eller ikke lenger kan fullbyrdes etter denne statens regler. I motsetning til loven § 8 første ledd bokstav i, som gjelder dobbel strafforfølging innen Schengen-samarbeidet, omfattes kun dommer og ikke andre avgjørelser som avskjærer videre strafforfølging i vedkommende stat.

Verken Schengenkonvensjonen eller menneskerettskonvensjonene (EMK og FNs menneskerettskonvensjoner) regulerer spørsmålet om strafforfølging kan tas opp på nytt i disse tilfellene. Om strafforfølging skal tas opp på nytt, vil bero på en rekke forhold, blant annet forbrytelsens alvor og karakter, om prosessen ble tilfredsstillende utført og hvor streng straff som var idømt i tilfelle fallende dom. Denne avveiningen bør først og fremst tas av myndighetene i den stat som utferdiget arrestordren og norske myndigheter bør i utgangspunktet legge denne vurderingen til grunn. Det kan imidlertid tenkes tilfeller hvor norske myndigheter likevel bør avslå en arrestordre på dette grunnlaget, for eksempel fordi den ettersøkte har vært bosatt i Norge i lang tid, og det synes klart at han eller hun tidligere har sonet en passende straff.¹²

3.3.3.3 Norsk borger ettersøkt for fullbyrding av dom

En arrestordre utstedt for fullbyrding av dom kan avslås dersom den ettersøkte er norsk statsborger eller er bosatt i Norge, og norske myndigheter forplikter seg til å fullbyrde dommen, jf. loven § 19 første ledd bokstav a jf. § 12 annet ledd.

Norsk statsborgerskap, eller det faktum at den ettersøkte er bosatt i Norge, er ikke i seg selv tilstrekkelig grunn til å avslå en arrestordre etter denne bestemmelsen.

---

¹² Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 53 jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) s. 32.

Arrestordren bør bare avslås dersom den ettersøkte har sterk og aktuell tilknytning til landet, noe som ikke uten videre gjelder alle norske borgere eller personer bosatt her. Eksempelvis kan en norsk borger ha bodd flere år eller mesteparten av sitt liv i et annet nordisk land. Det er neppe noen grunn til at vedkommende skal sone straffen i Norge. På den andre siden kan det tenkes ettersøkte som ikke har norsk statsborgerskap, men som har vært bosatt her mesteparten av livet og har familie og nettverket sitt her. I slike tilfeller vil avslagsgrunnen kunne være aktuell.¹³

I vurderingen skal det videre ses hen til hva slags straff det er tale om å fullbyrde. Dette er særlig relevant hvor dommen går på annen frihetsberøvelse enn fengsel. Lengden på straffen er også relevant. Den ettersøkte skal få anledning til å uttale seg før avgjørelse treffes. Er den ettersøkte under 18 år vil det avgjørende være barnets beste. I slike tilfeller bør påtalemyndigheten sørge for at barnets verger, evt. også barnevernet, får uttale seg.

Også kriminalomsorgen skal få anledning til å uttale seg før evt. avslag, jf. loven § 19 annet ledd jf. § 12 tredje ledd. Ved delegeringsvedtak av 21. juli 2004 har Justisdepartementet delegert til Kriminalomsorgens sentrale forvaltning avgjørelsesmyndighet i saker om overføring av fullbyrding av nordiske dommer til kriminalomsorgens regionale nivå. Det vil derfor i de fleste tilfeller være regionalt nivå hvor vedkommende har registrert adresse som skal kontaktes. Delegeringen gjelder imidlertid ikke saker etter forskrift om samarbeid med Danmark, Finland, Island og Sverige om fullbyrding av nordiske dommer på straff 3. desember 1963 nr. 1 §§ 40, 41 og 42. Disse sakene skal fortsatt forelegges for Justis- og beredskapsdepartementet før det treffes avgjørelse.

Dersom en arrestordre skal avslås på dette grunnlaget, skal reglene i den nordiske ordning om samarbeid mellom de nordiske stater om gjennomføring av straff følges, jf. lov 15. november 1963 om fullbyrding av nordiske dommer om straff m.v.

3.3.3.4 Handlinger som ikke er straffbare i Norge og er begått på norsk jord

En arrestordre kan avslås dersom handlingen helt eller delvis er begått i Norge, herunder på Svalbard, Jan Mayen og de norske bilandene eller på områder som er underlagt norsk jurisdiksjon, og handlingen ikke er straffbar i Norge, jf. loven § 19 bokstav b. Uttrykket ”områder underlagt norsk jurisdiksjon” har samme betydning som straffeloven 2005 § 4 annet ledd.¹⁴

De nordiske rettssystemene er preget av relativt stor rettsenhet. Denne avslagsgrunnen antas derfor å være lite praktisk.

---

¹³ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 54.

¹⁴ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 57 jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) s. 31.

3.4 Betinget overlevering

Dersom den ettersøkte er norsk statsborger eller bosatt i Norge, og arrestordren gjelder overlevering til strafforfølgning, kan det settes som vilkår at den ettersøkte sendes tilbake til Norge for å sone en eventuell fellende dom her, jf. konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 6 og arrestordreloven § 22 annet ledd.

Formålet bak bestemmelsen er å legge til rette for at en soning eller annen reaksjonsfullbyrding skal kunne foregå der det er mest hensiktsmessig. Dette vil ofte være den stat der den ettersøkte er bosatt. Det vises i denne sammenheng til lov 15. november 1963 om fullbyrding av nordiske dommer om straff, som gir domstaten rett til å begjære fullbyrding i Norge dersom den dømte er statsborger av eller har fast bosted i Norge. På samme måte kan Norge begjære fullbyrding av frihetsstraff i de andre nordiske stater dersom den dømte er statsborger av eller har fast bopel i en annen nordisk stat.¹⁵

Det presiseres at det kun kan settes vilkår for overleveringen etter loven § 22 annet ledd. En nordisk arrestordre kan ikke avslås på dette grunnlaget.

Både den ettersøkte og kriminalomsorgen skal gis anledning til uttale seg før det settes et slikt vilkår. Ved delegeringsvedtak av 21. juli 2004 har Justisdepartementet delegert til Kriminalomsorgens sentrale forvaltning avgjørelsesmyndighet i saker om overføring av fullbyrding av nordiske dommer til kriminalomsorgens regionale nivå. Det vil derfor i de fleste tilfeller være regionalt nivå hvor vedkommende har registrert adresse som skal kontaktes. Delegeringen gjelder imidlertid ikke saker etter forskrift om samarbeid med Danmark, Finland, Island og Sverige om fullbyrding av nordiske dommer på straff 3. desember 1963 nr. 1 §§ 40, 41 og 42. Disse sakene skal fortsatt forelegges for Justis- og beredskapsdepartementet før det treffes avgjørelse.

Dersom det er aktuelt å sette slikt vilkår, bør det konfereres med statsadvokaten, jf. pkt. 3.2.

3.5 Saksbehandlingen

3.5.1 Oversendelse av arrestordren til påtalemyndigheten

I pkt. 2.3 fremgår det hvilke krav som gjelder til utforming og innhold av en arrestordre. Mangelfulle opplysninger i arrestordren er ikke en avslagsgrunn.¹⁶ Om arrestordren ikke inneholder de foreskrevne opplysninger må påtalemyndigheten kontakte utferdigende myndighet for å få utfyllende opplysninger. Tidsfristene for behandling av en nordisk arrestordre begynner ikke å løpe før påtalemyndigheten har mottatt de nødvendige opplysningene.¹⁷

¹⁵ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 59 jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) s. 17.

¹⁶ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 50.

¹⁷ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 59 (og Ot.prp. nr.39 (2007-2008) s. 18).

En europeisk arrestordre utstedt av et nordisk land skal anses som en nordisk arrestordre, jf. arrestordreloven § 4 bokstav c.¹⁸ Videre skal en registrering i SIS eller Interpol tilsvare en nordisk arrestordre, jf. arrestordreloven § 25 siste ledd. Det er foreløpig ikke mulig å legge inn alle opplysninger som kreves etter arrestordreloven § 5 i SIS. Registrering i SIS skal så lenge SIS ikke er i stand til å fremsende alle opplysninger som skal fremgå i arrestordren, tilsvare en nordisk arrestordre inntil en alminnelig arrestordre er mottatt, jf. konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 8 nr. 3. Dette innebærer at SIS-registreringen i utgangspunktet utløser en plikt til pågrepelse av den ettersøkte i påvente av fremsendelse av en nordisk arrestordre, jf. pkt. 3.5.2.1.

En nordisk arrestordre skal sendes politimesteren på stedet den ettersøkte oppholder seg. Arrestordren skal sendes Kripos dersom den gjelder folkemord m.v., jf. pkt. 3.1. Dersom oppholdsstedet er ukjent for den utenlandske myndigheten, sendes arrestordren i SIS eller direkte til Kripos, jf. loven § 25 første ledd. I slike tilfeller skal Kripos utføre nødvendige undersøkelser for å bringe den ettersøktes oppholdssted på det rene.

Dersom arrestordren sendes feil, skal den som mottar arrestordren straks sende den videre til korrekt sted og underrette den som har utstedt arrestordren. Det betyr at dersom arrestordren sendes til feil politidistrikt, skal politidistriktet videresende arrestordren til det politidistriktet vedkommende oppholder seg i, alternativt videresende arrestordren til Kripos, jf. pkt. 3.1.

3.5.2 Pågrepelse, varetektsfengsling og annen bruk av tvangsmidler

3.5.2.1 Pågrepelse

Påtalemyndigheten i det politidistriktet den ettersøkte befinner seg tar stilling til om vedkommende skal pågripes. Pågrepelse skjer på grunnlag av opplysningene i den nordiske arrestordren, eventuelt på grunnlag av etterlysningen i SIS. Dersom pågrepelse skjer på bakgrunn av SIS-etterlysningen må det påses at den utenlandske myndigheten fremsender fullstendig arrestordre. Konvensjon om nordisk arrestordre bygger på prinsippet om gjensidig anerkjennelse, og det er derfor ikke nødvendig at den utstedende myndighet oversender underliggende dokumenter som for eksempel pågripelsesbeslutning eller dom. Den nordiske arrestordren er i seg selv en avgjørelse om pågrepelse og overlevering, jf. arrestordreloven § 4 bokstav a.¹⁹

Etter arrestordreloven § 20 skal den ettersøkte pågripes snarest mulig, med mindre det er klart at overlevering må avslås etter § 18 eller dersom det allerede på dette stadiet av saken er klart at overlevering vil bli avslått etter § 19. Det kan for eksempel være at den ettersøkte allerede er dømt og er under soning for det forholdet arrestordren gjelder,

---

¹⁸ Den europeiske arrestordren gjelder for Danmark, Finland og Sverige. Island og Norge har signert en parallellavtale til den europeiske arrestordre med EU. Denne avtalen er ikke trådt i kraft pr. 16. oktober 2012.

¹⁹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 50.

eller at den ettersøkte er under etterforskning i Norge for det forholdet arrestordren gjelder, og påtalemyndigheten vil strafforfølge den ettersøkte her.

Det følger av forarbeidene at det skal være en presumsjon for fengsling i arrestordresakene.²⁰ Vilkårene for pågrepelse og fengsling er ikke knyttet opp mot de ordinære vilkårene i straffeprosessloven §§ 171 og 172. Dette fordi formålet med pågrepelse og fengsling i arrestordresakene er å sikre at overlevering kan bli gjennomført, noe som gjør at de alminnelige vilkårene ikke uten videre passer. Dette innebærer at kravet til strafferamme ikke gjelder ved pågrepelse og fengsling i arrestordresakene, og en kan unntaksvis også tenke seg at overlevering er aktuelt selv om handlingen ikke er straffbar etter norsk lov. Videre skal norske myndigheter heller ikke prøve om det er skjellig grunn til mistanke for de forhold som ligger til grunn for arrestordren. Dette har sammenheng med at konvensjonen bygger på prinsippet om gjensidig anerkjennelse, og at man derfor skal legge til grunn de opplysninger som fremgår av arrestordren med mindre disse er åpenbart uriktige, jf. ovenfor.

Straffeprosessloven § 170a er imidlertid gitt tilsvarende anvendelse i arrestordresakene. Det er vanskelig å se for seg at det ikke skulle være tilstrekkelig grunn til pågrepelse på grunnlag av en nordisk arrestordre, men det kan unntaksvis tenkes at pågrepelse vil være uforholdsmessig. Selv om det gjelder en presumsjon for fengsling, og selv om vilkårene for pågrepelse i og for seg er oppfylt, kan det for eksempel være personlige forhold ved den ettersøkte som gjør at pågrepelse vil være et uforholdsmessig inngrep.²¹

Det er videre en forutsetning for å bruke tvangsmidler at det foreligger en arrestordre uten vesentlige mangler, jf. § 5 annet ledd. Mindre mangler bør imidlertid ikke være til hinder for pågrepelse.²²

Presumsjonen for pågrepelse og fengsling gjelder ikke hvis den ettersøkte er under 18 år.²³ I slike tilfeller gjelder vilkåret om at fengsling må være særskilt påkrevd på samme måte som etter straffeprosessloven § 174.

Dersom den ettersøkte er over 18 år og samtykker til overlevering trenger vedkommende ikke fremstilles for varetektsfengsling, jf. § 20 fjerde ledd. Se mer om dette nedenfor i punktet om varetektsfengsling og fengslingsfrister.

3.5.2.2 Den ettersøktes rettigheter

Ved pågrepsen skal den ettersøkte informeres om arrestordren, jf. loven § 20 annet ledd. Dette er en presisering av straffeprosessloven § 177. Videre skal den pågrepne

---

²⁰ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 34-35.

²¹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 54.

²² Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 54.

²³ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 35.

informeres om adgangen til å samtykke til overlevering og hvilke rettsfølger dette samtykket har. Den ettersøkte trenger ikke spørres om han/hun samtykker til overlevering ved pågripelse, dette gjøres mest hensiktsmessig for eksempel i forbindelse med avhør. Se mer om samtykke i pkt. 3.5.3.1.

Ved pågripelsen skal det videre oppnevnes forsvarer som skal godtgjøres av det offentlige i samsvar med straffeprosesslovens regler. Den pågrepne skal også gis anledning til å forklare seg for politiet, jf. arrestordreloven § 3 jf. strprl. § 180. Det er hensiktsmessig at spørsmålet om samtykke tas opp i et formelt avhør. Dersom den ettersøkte ikke samtykker bør han gis anledning til i avhør å gi en nærmere begrunnelse for dette. Det vil sjelden være grunn til å oppta avhør om det saksforhold som er grunnlaget for arrestordren.

3.5.2.3 Varetektsfengsling og fengslingsfrister

Dersom påtalemyndigheten vil holde den pågrepne for å gjennomføre overleveringen, skal vedkommende fremstilles for retten med krav om fengsling, jf. loven § 20 tredje ledd. Den alminnelige fremstillingsfristen i strprl. § 183 gjelder tilsvarende. I mange tilfeller kan det være hensiktsmessig å be om rettens prøving av fengsling og vilkårene for overlevering i ett og samme rettsmøte, da det er de samme opplysningene som legges til grunn for de rettslige beslutningene og mange av de samme vurderingstemaene.

Dersom den ettersøkte er over 18 år og samtykker til overlevering trenger vedkommende ikke fremstilles for varetektsfengsling, jf. § 20 fjerde ledd. Dette gjelder ikke dersom den ettersøkte ønsker rettslig prøving av vilkårene for fengsling eller dersom det er forventet at selve overleveringen vil ta mer enn 1 uke fra pågripelse. Det fremgår av fjerde ledd siste punktum hvordan fristen i slike tilfeller skal beregnes. Se mer om den videre saksgangen ved samtykke til overlevering i pkt. 3.5.3.1.

Retten skal i sin avgjørelse av fengslingsspørsmålet legge til grunn de opplysninger som fremkommer i arrestordren, med mindre disse er åpenbart uriktige, jf. loven § 20 tredje ledd siste punktum. Dette følger av prinsippet om gjensidig anerkjennelse og bygger på at det er stor grad av tillit mellom de nordiske landene. Det innebærer at retten ikke skal prøve det faktiske og rettslige grunnlaget for pågripelsesbeslutningen eller dommen som arrestordren bygger på, og retten skal heller ikke prøve om det er skjellig grunn til mistanke.²⁴

Det gjelder som nevnt over en presumsjon for fengsling, med andre vilkår for fengsling enn i nasjonale straffesaker. Begjæring om fengsling skal likevel avslås dersom vilkårene for pågripelse ikke er oppfylt. Retten skal med andre ord foreta en foreløpig vurdering av om det foreligger en avslagsgrunn, jf. § 18. Begjæringen om fengsling skal også avslås dersom retten finner at det ikke er grunn til å frykte at den pågrepne vil

---

²⁴ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 32.

unndra seg eller hindre overlevering. Det må foretas en helt konkret vurdering av risikoen for at den ettersøkte vil unndra seg overlevering. I motsetning til det som gjelder ved vurdering av fluktfare i relasjon til strprl. § 171 første ledd nr. 1, kreves det ikke særlige holdepunkter for at det foreligger fluktfare, men derimot holdepunkter for at det ikke foreligger noen slik risiko. Den ettersøkte sin alder, livs- og familiesituasjon og andre personlige forhold kan gjøre at det virker lite sannsynlig at vedkommende vil flykte. Men av hensyn til forpliktelsen til å sørge for at ettersøkte overleveres i tråd med konvensjon om nordisk arrestordre, bør denne reservasjonen benyttes med varsomhet.²⁵

Den pågrepne kan holdes varetektsfengslet i inntil 4 uker, og fengslingen kan eventuelt forlenges med inntil 2 uker av gangen, jf. § 20 femte ledd. For personer under 18 år er fengslingsfristen imidlertid 2 uker. Fengslingen kan forlenges, men samlet fengslingstid skal ikke overstige 6 uker med mindre det foreligger særlige grunner. Disse fristene er satt for å sikre at arrestordren avgjøres og effektueres innenfor de fristene som fremgår i konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 14 og 19, se nedenfor i pkt. 3.5.3 og 3.7.

Dersom det foreligger en konkurrerende anmodning om utlevering, det vil si at et annet land utenfor Norden også begjærer den pågrepne utlevert, vil det i praksis ikke være mulig å avgjøre om arrestordren skal etterkommes innenfor fristene i loven § 20. Erfaringsmessig kan det ta lang tid å ta stilling til om det er utleveringsbegjæringen eller arrestordren som skal etterkommes. Påtalemyndigheten må i disse tilfellene vurdere om fengsling skal forsøkes forlenget grunnet særlige grunner, eller om vedkommende eventuelt skal vurderes fengslet på grunnlag av utleveringsbegjæringen etter reglene i utleveringsloven.

Det følger av loven § 20 siste ledd at andre straffeprosessuelle tvangsmidler enn varetektsfengsling kan anvendes i samme utstrekning som i saker om tilsvarende lovbrudd i Norge. Også i disse tilfellene skal det legges til grunn de opplysningene som fremkommer i arrestordren, med mindre disse er åpenbart uriktige.

3.5.3 Avgjørelse om overlevering

Som hovedregel er det påtalemyndigheten som skal avgjøre om en arrestordre skal etterkommes, jf. arrestordreloven § 21. Dersom det foreligger både en arrestordre og en utleveringsbegjæring fra et land utenfor Norden på samme person, skal Justis- og beredskapsdepartementet avgjøre saken, jf. loven § 29 annet ledd²⁶. Hvem som har kompetansen internt i påtalemyndigheten er beskrevet i huskelisten nedenfor og i pkt. 3.2.

---

²⁵ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s.55.

²⁶ På bakgrunn av at loven ikke er trådt i kraft for så vidt gjelder nordisk-europeiske arrestordrer, skal Justis- og beredskapsdepartementet treffe vedtak også dersom det foreligger en konkurrerende utleveringsbegjæring fra et EU-land.

Huskeliste - kompetanse til å avgjøre en nordisk arrestordre:

- Hovedregel: påtalejurister med utvidet påtalekompetanse
- Statsadvokaten bør konfereres dersom det knytter seg tvil til avgjørelsen, feks. dersom det er aktuelt å:
  - avslå arrestordren etter § 19
  - sette vilkår for overlevering etter § 22 annet ledd
  - utsette eller overlevere midlertidig etter § 31
- Statsadvokaten treffer avgjørelse dersom:
  - den ettersøkte er siktet i Norge for forhold hvor tiltalekompetansen ligger hos statsadvokaten eller riksadvokaten
  - ved konkurrerende nordiske arrestordrer
- Justis- og beredskapsdepartementet treffer avgjørelse ved konkurrerende nordisk arrestordre og utleveringsbegjæring fra land utenfor Norden

Behandlingen av en arrestordre avhenger av om i) den ettersøkte samtykker til overlevering, ii) den ettersøkte ikke samtykker til overlevering, iii) om det foreligger konkurrerende arrestordre eller utleveringsbegjæringer og iv) om den ettersøkte tidligere er utlevert fra en stat utenfor Norden.

3.5.3.1 Den ettersøkte samtykker til overlevering

Den ettersøkte kan samtykke til overlevering, jf. konvensjonen artikkel 11 og loven § 21 første ledd. Samtykke gis overfor påtalemyndigheten. Samtykket skal gis skriftlig etter at den ettersøkte har blitt orientert om virkningene av at samtykke gis. Den ettersøkte må gis anledning til å konsultere med sin forsvarer før samtykke eventuelt avgis. Det er utarbeidet et standard skjema som skal benyttes, og samtykke avgis ved å signere dette skjemaet. Skjema for innhenting av samtykke er inntatt som vedlegg til dette rundskrivet.

Samtykket kan trekkes tilbake, og det er ingen formkrav til hvordan tilbakekall kan skje. Samtykket kan trekkes tilbake på et hvert tidspunkt, og helt til den ettersøkte faktisk er overlevert til utenlandsk myndighet, jf. loven § 21 annet ledd²⁷. Dersom samtykket trekkes tilbake, må saken behandles som om samtykke ikke er gitt. Saken skal da bringes inn for tingretten som ved kjennelse skal avgjøre om vilkårene for

---

²⁷ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 58.

overlevering er oppfylt, jf. nedenfor om behandlingen når den ettersøkte ikke samtykker til overlevering.

Når den ettersøkte samtykker til overlevering skal påtalemyndigheten straks, og senest 3 arbeidsdager etter at samtykke er gitt, treffe avgjørelse om arrestordren skal etterkommes, jf. konvensjonen artikkel 14 og loven § 21 første ledd. Påtalemyndigheten prøver om arrestordren tilfredsstillende kravene i § 5, at den er innenfor strafferammekravet i § 17, samt om det foreligger en obligatorisk avslagsgrunn etter § 18 og om noen av de fakultative avslagsgrunnene skal benyttes, jf. § 19. Det må også foretas en vurdering av om det skal settes vilkår for overleveringen. Dette kan være aktuelt ved overlevering til strafforfølgning av norske borgere eller personer bosatt i Norge, jf. § 22 annet ledd. Videre skal påtalemyndigheten sette de vilkår for overlevering som nevnes i § 22 første ledd. Vilrårene må fremgå av den beslutning som treffes, og videreformidles utferdigende myndighet i forbindelse med overleveringen.²⁸ Se mer om utsatt eller midlertidig overlevering i pkt. 3.7.3.

Klage på påtalemyndighetens vedtak om overlevering anses som at samtykket trekkes tilbake.

3.5.3.2 Den ettersøkte samtykker ikke til overlevering

Påtalemyndigheten skal også avgjøre om en arrestordre skal etterkommes i de tilfellene den ettersøkte ikke samtykker til overlevering. Tilsvarende der samtykket er trukket tilbake før overleveringen er gjennomført. Men i disse tilfellene skal saken først bringes inn for retten, jf. arrestordreloven § 21 annet ledd.

I mange tilfeller kan det være hensiktsmessig å be om rettens prøving av fengsling og vilrårene for overlevering i ett og samme rettsmøte. Det er i stor grad sammenfallende vurderingstemaer, ettersom det er arrestordren som legges til grunn for rettens vurdering av både fengsling og om noen av avslagsgrunnene kommer til anvendelse. Det er svært korte frister i arrestordresakene, og samlet behandling vil bidra til en raskest mulig behandling av arrestordren.

Retten skal ved kjennelse avgjøre om vilrårene for overlevering er oppfylt, jf. loven § 21 annet ledd. Retten skal prøve om det foreligger en nordisk arrestordre, jf. loven § 5, om strafferammekravet er oppfylt etter § 17, og om det foreligger en obligatorisk avslagsgrunn etter loven § 18 som hindrer overlevering. Det skjønnet som ligger i vurderingen av om en av de fakultative avslagsgrunnene skal gjøres gjeldende, jf. loven § 19, er en utpreget påtalevurdering. Denne avgjørelsen er derfor overlatt til påtalemyndigheten.²⁹

---

²⁸ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 59 jf. s. 56.

²⁹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 59.

Retten skal legge opplysningene i arrestordren til grunn når den behandler vilkårene for overlevering, med mindre opplysningene er åpenbart uriktige, jf. loven § 21 annet ledd siste punktum. Dette følger av prinsippet om gjensidig anerkjennelse som ligger til grunn for konvensjonen om nordisk arrestordre, og bygger på at det er stor grad av tillit mellom de nordiske landene.

Retten kjennelse kan ankes og ankefristen er 3 dager, jf. loven § 21 tredje ledd. En anke har alltid oppsettende virkning. Rettskraftig avgjørelse skal om mulig foreligge innen 3 uker etter at den ettersøkte ble pågrepet. Den rettskraftige avgjørelsen sendes straks til påtalemyndigheten som innen 3 arbeidsdager treffer avgjørelse om arrestordren skal etterkommes eller ikke.

Dersom retten finner at vilkårene for overlevering ikke er oppfylt, skal påtalemyndigheten avslå arrestordren uten nærmere vurdering.

Dersom retten finner at vilkårene for overlevering er oppfylt skal påtalemyndigheten vurdere om det foreligger en fakultativ avslagsgrunn etter loven § 19 og om denne eventuelt skal gjøres gjeldende. Påtalemyndigheten skal derimot ikke overprøve rettens vurdering av om vilkårene for overlevering er oppfylt, det vil si rettens vurdering av loven §§ 5, 17 og 18.

Før påtalemyndigheten avslår en arrestordre på grunn av en av de fakultative avslagsgrunnene, skal den ettersøkte ha fått anledning til å uttale seg, jf. loven § 19 annet ledd jf. § 12 tredje ledd.

Påtalemyndigheten må også foreta en vurdering av om det skal settes vilkår for overleveringen. Dette kan være aktuelt ved overlevering til strafforfølgning av norske borgere eller personer bosatt i Norge, jf. § 22 annet ledd. Videre skal påtalemyndigheten sette de vilkår for overlevering som nevnes i § 22 første ledd. Vilråene må fremgå av den beslutning som treffes, og videreformidles utferdigende myndighet i forbindelse med overleveringen. Se mer om utsatt eller midlertidig overlevering, se pkt. 3.7.3.

Påtalemyndighetens vedtak om overlevering kan påklages, og en klage har oppsettende virkning, jf. loven § 21 femte ledd jf. § 14 sjette ledd. Klagen kan ikke begrunnes med at vilkårene for overlevering, jf. loven §§ 5, 17 og 18, ikke er tilstede da dette er endelig avgjort av retten. Straffeprosessloven § 59 a gjelder tilsvarende for vedtak om overlevering, likevel slik at klagefristen er 3 dager. Overordnet påtalemyndighet skal treffe avgjørelse straks og så vidt mulig innen 3 arbeidsdager etter at klagen er mottatt. Disse tidsfristene er satt for å sikre at overlevering kan skje innen de frister konvensjonen setter.

Tidsfristene som er satt i konvensjonen er korte, jf. artikkel 14. Dette må bl.a. ses i sammenheng med at det er et tett samarbeid mellom de rettshåndhevende myndigheter i Norden, og at rettssystemene er relativt like. Det følger videre av

arrestordreloven § 20 femte ledd at samlet fengslingstid ikke skal overstige 6 uker, med mindre det foreligger særlige grunner. En oversikt over fristene er inntatt i pkt. 3.1.

Dersom fristene av særlige grunner ikke kan overholdes, skal påtalemyndigheten straks underrette den myndigheten som har utstedt arrestordren om dette, jf. loven § 21 femte ledd jf. § 14 femte ledd. Påtalemyndigheten må da oppgi hva som er årsaken til fristoverskridelsen, jf. konvensjonen artikkel 14 nr. 4.

Påtalemyndigheten skal straks underrette den myndighet som har utstedt arrestordren når det foreligger endelig avgjørelse om overlevering, jf. konvensjonen artikkel 18 og loven § 21 femte ledd jf. § 14 syvende ledd. Avslag på en arrestordre skal begrunnes.

3.5.3.3 Konkurrerende anmodninger

Flere nordiske arrestordre

Dersom det foreligger flere nordiske arrestordre som gjelder samme person, skal påtalemyndigheten treffe avgjørelse om hvilken arrestordre som skal etterkommes, jf. arrestordreloven § 29 første ledd. Det er statsadvokaten som er kompetent til å treffe beslutning om overlevering ved konkurrerende arrestordrer, jf. arrestordreforskrifta § 2 siste ledd. Se også pkt. 3.2.

Nordisk arrestordre og utleveringsbegjæring utenfor Norden

Dersom det foreligger både nordisk arrestordre og utleveringsbegjæring fra et eller flere land utenfor Norden som gjelder samme person, skal Justis- og beredskapsdepartementet fatte avgjørelse om hvilket land vedkommende skal overleveres eller utleveres til, jf. loven § 29 annet ledd.³⁰ Før påtalemyndigheten sender saken til departementet, skal påtalemyndigheten forsikre seg om at vilkårene for overlevering foreligger, herunder sørge for at den ettersøkte er forespurt om vedkommende samtykker til overlevering eller at det foreligger en rettskraftig avgjørelse av de forhold retten skal prøve. Påtalemyndigheten skal også ha foretatt en vurdering av om de fakultative avslagsgrunner foreligger og om de eventuelt bør benyttes.³¹ Utleveringsbegjæring fra et land utenfor Norden behandles etter reglene i utleveringsloven, se Justisdepartementets rundskriv G 19/2001 Internasjonalt rettslig samarbeid i straffesaker. Anmodningene bør oversendes samlet til departementet der dette er mulig. Sakene sendes tjenestevei, dvs. via statsadvokat og riksadvokat, til departementet, jf. arrestordreforskrifta § 2 siste ledd. I disse sakene vil det ikke være mulig å overholde fristene i loven § 21 og påtalemyndigheten må straks underrette utstedende myndighet om forsinkelsen og årsaken til denne. Det er også sannsynlig at samlet fengslingstid i slike tilfeller vil overstige 6 uker, og påtalemyndigheten må

³⁰ På bakgrunn av at loven ikke er trådt i kraft for så vidt gjelder nordisk-europeiske arrestordrer, skal Justis- og beredskapsdepartementet treffe vedtak også dersom det foreligger en konkurrerende utleveringsbegjæring fra et EU-land.

³¹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 61.

vurdere om fengsling skal forsøkes forlenget fordi det foreligger særlige grunner, eller om vedkommende eventuelt skal fengsles på grunnlag av utleveringsbegjæringen etter reglene i utleveringsloven.

Vurderingstema for hvilken anmodning som skal etterkommes

Ved avgjørelsen av hvilken anmodning som skal etterkommes skal det bl.a. legges vekt på stedet for og grovheten av de straffbare handlinger, når de konkurrerende arrestordrene/utleveringsbegjæringene er utstedt, og om de gjelder strafforfølgning eller fullbyrding av dom, jf. loven § 29 tredje ledd. Dette er ingen uttømmende liste over hvilke hensyn som kan være relevante for avgjørelsen. Også andre momenter vil kunne være relevante, for eksempel hvor langt strafforfølgingen har kommet i de enkelte land og når de ulike forholdene foreldes etter den utferdigende stats rett. I mange tilfeller vil det være hensiktsmessig å prioritere anmodninger om utlevering/overlevering til strafforfølgning fremfor til fullbyrding av dom.

Konvensjonen berører ikke våre forpliktelser etter statuttene for den internasjonale straffedomstolen, jf. lov 15. juni 2001 nr. 65. Dersom det skulle være konkurrerende anmodninger fra en nordisk stat og Den internasjonale straffedomstolen, skal anmodningen fra Den internasjonale straffedomstolen etterkommes.³²

3.5.3.4 Den ettersøkte er tidligere overlevert eller utlevert til Norge

Den ettersøkte er tidligere overlevert fra et annet nordisk land

En person som er overlevert til Norge på grunnlag av en nordisk arrestordre, kan overleveres videre til en annen nordisk stat på grunnlag av en nordisk arrestordre som gjelder et straffbart forhold vedkommende har begått forut for overleveringen til Norge, jf. arrestordreloven § 28 første ledd. I disse tilfellene er det ikke nødvendig å innhente samtykke fra den ettersøkte eller fra den staten vedkommende ble overlevert fra.

Dersom det er tale om videre-utlevering, for eksempel i medhold av den europeiske konvensjon om utlevering, av en person som tidligere er overlevert til Norge på grunnlag av en nordisk arrestordre, gjelder arrestordreloven § 37 annet ledd.³³ Videre-utlevering er i disse tilfellene avhengig av at den ettersøkte samtykker til videre-utlevering, at vedkommende har unnlatt å forlate Norge til tross for at han i 45 dager har hatt mulighet til dette, at den ettersøkte frivillig har vendt tilbake til Norge etter først å ha forlatt landet, eller at den staten som overleverte den ettersøkte samtykker til videre-utlevering. Se mer om innhenting av samtykke fra fremmed stat nedenfor. Det er Justis- og beredskapsdepartementet som skal avgjøre om en person skal videre-

---

³² Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 61.

³³ På bakgrunn av at loven ikke er trådt i kraft for så vidt gjelder nordisk-europeiske arrestordrer, er det fortsatt utleveringsinstituttet som regulerer utlevering videre til EU-land.

utleveres i disse tilfellene, jf. loven § 37 tredje ledd. For øvrig behandles utleveringsspørsmålet etter bestemmelsene i utleveringsloven.

Den ettersøkte er tidligere utlevert fra en stat utenfor Norden

Dersom den ettersøkte er utlevert til Norge fra en stat utenfor Norden, skal vedkommende ikke overleveres i strid med vilkår som er satt for utleveringen, jf. loven § 28 siste ledd.³⁴ Det følger av den europeiske konvensjon om utlevering at en person ikke kan videre-utleveres uten at den stat som utleverte vedkommende gir sitt samtykke, jf. konvensjonen artikkel 15. Unntak gjelder hvis personen har oppholdt seg i Norge i minst 45 dager etter at han har hatt adgang til å forlate landet, eller at vedkommende har vendt tilbake frivillig. Ved utlevering fra et land som ikke er medlem av utleveringskonvensjonen kan det også være begrensninger for utlevering eller overlevering til et tredje land. Slike begrensninger må respekteres, og det må eventuelt innhentes samtykke fra det landet vedkommende ble utlevert fra, før arrestordren kan etterkommes, jf. nedenfor.

Innhenting av samtykke fra fremmed stat

I de tilfeller det er nødvendig å innhente samtykke fra fremmed stat for å etterkomme en nordisk arrestordre, skal anmodning om samtykke sendes tjenestevei til Justis- og beredskapsdepartementet. Den europeiske konvensjon om utlevering artikkel 15 regulerer innhenting av samtykke når vedkommende er utlevert til Norge etter denne konvensjonen.

Tidsfristene i arrestordreloven § 21 begynner ikke å løpe før nødvendig samtykke er innhentet, jf. § 21 siste ledd. Når samtykke er mottatt, skal saken behandles på vanlig måte.

---

³⁴ På bakgrunn av at loven ikke er trådt i kraft for så vidt gjelder nordisk-europeiske arrestordrer, er det fortsatt utleveringsinstituttet som regulerer utlevering videre når den ettersøkte tidligere er utlevert fra et EU-land.

3.5.4 Oppsummering av saksgangen

- Treff på etterlysning / mottak av nordisk arrestordre
- Påtalemyndigheten tar snarest mulig stilling til pågrepelse
- Ettersøkte informeres om arrestordren, forsvarer oppnevnes og den ettersøkte spørres om han samtykker
- Eventuell varetektsfengsling – fremstillingsfrist: snarest og senest innen 3 dager
- Ved samtykke til overlevering: påtalemyndigheten tar stilling til vilkårene i §§ 5, 17 og 18 og vurderer om avslagsgrunnene i § 19 skal benyttes. Det skal også vurderes om det skal settes vilkår for overleveringen. Frist: 3 arbeidsdager
- Uten samtykke til overlevering:
  - retten tar stilling til om vilkårene i §§ 5, 17 og 18 er oppfylt. Ankefrist: 3 dager. Frist for rettskraftig avgjørelse: 3 uker etter pågrepelse
  - saken sendes straks til påtalemyndigheten
  - påtalemyndigheten avgjør om de fakultative avslagsgrunnene i § 19 skal benyttes eller om arrestordren skal etterkommes, samt vurderer om det skal settes vilkår. Frist: 3 arbeidsdager etter saken er mottatt fra retten
- Den ettersøkte overleveres snarest mulig og senest innen 5 dager

3.6 Immunitet

Dersom den ettersøkte er vernet av immunitet eller et annet privilegium for den aktuelle lovovertrедelsen, kan personen ikke pågripes og overleveres med mindre immuniteten eller privilegiet oppheves, jf. konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 16 og arrestordreloven § 27. Dette kan for eksempel være aktuelt dersom den ettersøkte har diplomatstatus eller for militærpersonell. Videre kan representanter for enkelte internasjonale organisasjoner nyte immunitet etter særskilte internasjonale avtaler, f.eks. FN-personell.³⁵

I de tilfellene norske myndigheter har kompetanse til å oppheve immuniteten, skal påtalemyndigheten straks anmode angjeldende myndighet om opphevelse. Det er hhv.

---

³⁵ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 39 og 60.

Utenriksdepartementet og Forsvarsdepartementet som er kompetente å vurdere om en person har immunitet mot strafforfølgning i en utenlandsk jurisdiksjon og til å oppheve immunitet for hhv. diplomater og forsvarspersonell. Oppheves immuniteten eller privilegiet, skal arrestordren behandles på vanlig måte.

Dersom det er utenlandsk myndighet eller en internasjonal organisasjon som har kompetanse til å oppheve immuniteten, er det den myndigheten som har utstedt arrestordren som skal anmode om opphevelse. I slike tilfeller må påtalemyndigheten varsle utstedende myndighet om at arrestordren ikke kan gjennomføres før immuniteten eller privilegiet er opphevet.

Fristene for å treffe avgjørelse om overlevering begynner ikke å løpe før immuniteten eller privilegiet er opphevet, jf. loven § 21 fjerde ledd.

3.7 Iverksettelse av vedtak om overlevering

3.7.1 Frister for overlevering

Den ettersøkte skal overleveres snarest mulig og senest 5 dager etter at det foreligger en endelig avgjørelse om overlevering, jf. konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 19 og arrestordreloven § 30 første ledd. Fristen for overlevering er kort, men i praksis vil den ettersøkte i mange tilfeller kunne overleveres før det har gått fem dager.

Dersom det på grunn av særlige omstendigheter ikke er mulig å overlevere innen 5 dager, skal påtalemyndigheten avtale ny dato med den myndigheten som utstedte arrestordren. Overlevering skal da finne sted innen 5 dager etter utløpet av den opprinnelige fristen, jf. konvensjonen artikkel 19 nr. 3.

Også der Justis- og beredskapsdepartementet har fattet vedtak om overlevering skal den praktiske gjennomføringen av overleveringen håndteres av politiet og påtalemyndigheten.

[Den nordiske politisamarbeidsavtalen](#) inneholder i kapittel 5 nr. 15 en bestemmelse om den praktiske fullbyrdelsen av vedtak om overlevering.

Dersom fristene for effektivering av vedtaket ikke overholdes skal den ettersøkte løslates dersom han/hun sitter varetektsfengslet, jf. § 30 tredje ledd.

3.7.2 Utsatt iverksettelse på grunn av tungtveiende humanitære hensyn

Dersom det foreligger tungtveiende humanitære hensyn kan overlevering utsettes, jf. arrestordreloven § 30 annet ledd. Dette er en snever unntaksbestemmelse³⁶ som i første rekke tar sikte på de tilfeller der overlevering kan medføre fare for den ettersøkte liv eller helse. Andre personlige forhold, for eksempel den ettersøkte alder, familiesituasjon eller livssituasjon for øvrig, kan også etter omstendighetene tillegges vekt, men slike forhold kan bare være utslagsgivende i helt spesielle tilfeller. Kravet vil lettere kunne være oppfylt dersom den ettersøkte er under 18 år, og det følger av forarbeidene at utsatt overlevering må vurderes særskilt i disse tilfellene. Hensynet til den ettersøkte må veies mot den interesse den utstedende stat har i overleveringen. Det antas at det i svært få tilfeller vil være aktuelt å utsette overlevering etter denne bestemmelsen.

Tungtveiende humanitære hensyn kan kun tilsi at overleveringen utsettes. Det er ikke adgang til å avslå en arrestordre på dette grunnlaget. Arrestordren skal iverksettes så snart de tungtveiende humanitære hensynene ikke lenger foreligger, og påtalemyndigheten skal avtale et tidspunkt for overlevering.

Dersom fristene for effektivering av vedtaket ikke overholdes skal den ettersøkte løslates dersom han/hun sitter varetektsfengslet, jf. § 30 tredje ledd.

3.7.3 Utsatt eller midlertidig overlevering på grunn av strafforfølgning eller straffullbyrding i Norge

Overlevering kan også utsettes dersom den ettersøkte er under strafforfølgning i Norge for et annet straffbart forhold. Tilsvarende dersom den ettersøkte skal fullbyrde dom i Norge, jf. konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 20 nr. 1 og arrestordreloven § 31. I disse tilfellene er det heller ikke adgang til å avslå arrestordren, men kun adgang til å utsette selve gjennomføringen. Når rettsforfølgningen er over og/eller straff er ferdig sonet, skal den ettersøkte overleveres.

Som et alternativ til utsatt overlevering, kan påtalemyndigheten beslutte at den ettersøkte skal overleveres midlertidig. Dersom den ettersøkte skal overleveres til strafforfølgning, bør midlertidig overlevering søkes etterkommet, med mindre den ettersøkte for eksempel også er under strafforfølgning i Norge og midlertidig overlevering vil forsinke prosessen her. Den interesse den utferdigende staten har i å få vedkommende overlevert raskt, må veies mot hvilken interesse norske myndigheter har i å eventuelt utsette overleveringen. Momenter i vurderingen kan være hvor alvorlige de forhold som er under behandling i Norge er sammenliknet med de forhold arrestordren gjelder, og hvor langt prosessene er kommet i de to land. Dersom den ettersøkte soner dom, vil det normalt ikke være grunn til å unnlate midlertidig overlevering til strafforfølgning. Unntak kan tenkes dersom den ettersøkte er et viktig vitne i en annen straffesak her i riket. Videre bør det også vurderes om det er hensiktsmessig med samlet strafforfølgning i et av landene, jf. lov 25. mars 1977 nr. 22

---

³⁶ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 39 og 61 og konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 19 nr. 5.

om overføring av straffesaker og riksadvokatavtalen fra 1970.³⁷ Det vil i slike tilfeller være naturlig å ta kontakt med utferdigende myndighet.

De nærmere vilkårene for midlertidig overlevering, herunder når vedkommende skal tilbakeføres til Norge, må avtales særskilt mellom påtalemyndigheten og den myndigheten som har utferdiget arrestordren.

Det er påtalemyndigheten som avgjør om arrestordren skal iverksettes med en gang, om den skal utsettes, eller om den ettersøkte skal overleveres midlertidig. Ligger avgjørelsesmyndigheten til påtalemyndigheten i politiet, skal det konfereres med statsadvokaten før det treffes avgjørelse om utsatt eller midlertidig overlevering. Behandles arrestordren i et annet politidistrikt enn der den norske straffesaken behandles, må de påtaleansvarlige konferere om den videre behandlingen av arrestordren.

Dersom den ettersøkte er dømt for et straffbart forhold og er frihetsberøvet, skal påtalemyndigheten innhente uttalelse fra kriminalomsorgen før det avgjøres om gjennomføringen av overleveringen skal utsettes eller ikke, og om den ettersøkte skal overleveres midlertidig. Ved delegeringsvedtak av 21. juli 2004 har Justisdepartementet delegert til Kriminalomsorgens sentrale forvaltning avgjørelsesmyndighet i saker om overføring av fullbyrding av nordiske dommer til kriminalomsorgens regionale nivå. Det vil derfor i de fleste tilfeller være regionalt nivå hvor vedkommende har registrert adresse som skal kontaktes. Delegeringen gjelder imidlertid ikke saker etter forskrift om samarbeid med Danmark, Finland, Island og Sverige om fullbyrding av nordiske dommer på straff av 3. desember 1963 nr. 1 §§ 40, 41 og 42. Disse sakene skal fortsatt forelegges for Justis- og beredskapsdepartementet før det treffes avgjørelse.

3.8 Beslag og overlevering av gjenstander

Påtalemyndigheten er forpliktet til å beslaglegge og overlevere gjenstander i tilknytning til overlevering av en ettersøkt person på grunnlag av en nordisk arrestordre.

Konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 25 pålegger den staten som den ettersøkte overleveres fra, på eget initiativ, eller etter anmodning fra den som utstedte arrestordren, å beslaglegge og overlevere gjenstander som antas å være påkrevd som bevismateriale, eller som den ettersøkte har ervervet som et resultat av lovovertrædelsen. I arrestordreloven § 39 går beslagsplikten for norsk påtalemyndighet noe lenger enn det konvensjonen legger opp til. Loven § 39 gjelder bare beslag i forbindelse med en sak hvor det er utstedt en arrestordre som kan etterkommes. Ved anmodning om beslag i andre saker gjelder utleveringsloven § 24.

---

³⁷ Avtalen ble oppdatert i 1972. Se Riksadvokatens rundskriv Del II – nr 1/1973 m/vedlegg. (Det er statsadvokaten som har kompetanse til å utferdige begjæring om overtakelse av straffesak.)

Påtalemyndigheten skal ta beslag i og overlevere ting som antas å ha betydning som bevis i den saken arrestordren gjelder, eller som er utbytte av dette straffbare forholdet. Med "utbytte" menes det samme som i straffeloven § 34. Påtalemyndigheten har ingen særskilt aktivitets- eller undersøkelsesplikt i overleveringssaker. Beslagsplikten gjelder bare for gjenstander påtalemyndigheten blir kjent med under etterforskningen av om arrestordren skal etterkommes.³⁸

Påtalemyndigheten skal også beslaglegge og overlevere gjenstander som er omfattet av straffeloven §§ 34 til 37 b, dersom vilkårene i disse bestemmelsene er oppfylt. I disse tilfellene må det foreligge begjæring fra kompetent myndighet i den staten som har utstedt arrestordren, og det må være adgang til inndragning etter lovgivningen i den utstedende staten. Reglene om beslag i straffeprosessen gjelder så langt de passer, jf. arrestordreloven § 3.

Beslag og overlevering av gjenstander skal også skje der den ettersøkte er død eller forsvunnet.

Overlevering av beslaglagte gjenstander har ingen betydning for tredjepersoners rettigheter i den aktuelle gjenstanden. Det kan stilles vilkår for overlevering hvis det er nødvendig for å beskytte slike rettigheter.

3.9 Transitt

Personer som skal overleveres fra et nordisk land til et annet nordisk land, kan føres over eller gjennom et eller flere av de øvrige nordiske landene, uten særskilt samtykke, jf. konvensjonen artikkel 21 og loven § 41 første ledd.

3.10 Varetektsfradrag

Det følger av konvensjon om nordisk arrestordre artikkel 22 at den ettersøkte har krav på varetektsfradrag for den periode vedkommende har sittet i varetekt i forbindelse med gjennomføringen av en nordisk arrestordre. Påtalemyndigheten skal derfor angi antall dager den ettersøkte har vært frihetsberøvet på grunnlag av den nordiske arrestordren samtidig med overleveringen, herunder antall dager vedkommende eventuelt har vært underlagt isolasjon, jf. straffeloven § 60.

4. SPESIALITETSPRINSIPPET

Spesialitetsprinsippet er et internasjonalt anerkjent prinsipp som innebærer at en person ikke kan strafforfølges eller straff fullbyrdes mot ham for straffbare forhold som er begått før utleveringen og som ikke er omfattet av utleveringsbegjæringen.

---

³⁸ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 64 jf. Ot.prp. nr. 39 (2007-2008) s. 24 og s. 37.

Spesialitetsprinsippet er nedfelt i Europarådskonvensjonen om utlevering artikkel 14 og i utleveringsloven § 12 nr. 1 bokstav a. Et liknende men modifisert spesialitetsprinsipp var nedfelt i den nordiske utleveringsloven § 7 nr. 2 og 3. For mer om spesialitetsprinsippet, se Prop. 137 LS (2010-2011) s. 27.

I konvensjon om nordisk arrestordre er spesialitetsprinsippet nærmest avskaffet. Hovedregelen nedfelt i konvensjonen artikkel 23 er at en person kan holdes til ansvar for andre lovovertridelser vedkommende har begått før overlevering. Strafforfølgning eller fullbyrding for forhold begått før overleveringen som ikke var omfattet av den nordiske arrestordren er med andre ord ikke betinget av samtykke fra den ettersøkte eller den stat som overleverte vedkommende. Det finnes imidlertid noen snevre unntak fra hovedregelen, hvor det kan bes om samtykke fra den stat som overleverte den ettersøkte.

I praksis vil det antakeligvis sjelden komme forespørsler til norske myndigheter om samtykke til å strafforfølge, evt. fullbyrde straff, for forhold begått forut for overleveringen. Det er bare i de tilfeller som følger av konvensjonen artikkel 23, og den overleverte ikke har samtykket til utvidet strafforfølgning eller -fullbyrding, det vil være nødvendig å anmode norske myndigheter om samtykke.

I arrestordreloven § 23 fremgår det at dersom norske myndigheter mottar en anmodning om samtykke, skal samtykke gis med mindre det foreligger en obligatorisk avslagsgrunn som nevnt i § 18 jf. § 8. For mer om obligatoriske avslagsgrunner, se pkt. 3.3.2. Også for forhold begått helt eller delvis på norsk territorium som ikke er straffbare etter norsk rett, kan påtalemyndigheten etter eget skjønn nekte å gi samtykke.³⁹

En anmodning om samtykke skal utformes som en arrestordre og fremsendes på samme måte, jf. § 23 annet ledd. I mange tilfeller vil den utferdigende myndighet sende anmodningen direkte til det politidistrikt som behandlet den opprinnelige arrestordren. Anmodningen behandles i hovedsak som en ordinær arrestordre. Påtalemyndigheten må ved anmodninger om samtykke til strafforfølgning eller -fullbyrding for andre forhold bringe saken inn for retten for å få prøvd om det foreligger en obligatorisk avslagsgrunn, jf. henvisningen fra § 23 annet ledd til § 21. Det er den tingrett som avgjorde spørsmålet om overlevering som skal ta stilling til om det foreligger en obligatorisk avslagsgrunn.⁴⁰ Dersom saken ikke tidligere har vært prøvd for retten vil det være tingretten i det politidistrikt som behandler anmodningen om samtykke som er kompetent. Det skal oppnevnes forsvarer for den overleverte. I mange tilfeller vil det være hensiktsmessig å forhøre seg med den forsvarer den overleverte hadde i forbindelse med behandlingen av arrestordren. Spørsmålet om samtykke skal behandles skriftlig om ikke retten treffer beslutning om muntlige forhandlinger. Den overleverte vil i de aller fleste tilfellene ikke lenger befinne seg i Norge ettersom vedkommende allerede er overlevert for strafforfølgning eller -fullbyrding. Vedkommende vil derfor ikke være tilstede under rettsforhandlingene. Det er kun

³⁹ Jf. Prop. 137 LS (2010-2011) s. 59.

⁴⁰ Henvisningen i § 23 annet ledd tredje punktum til § 21 tredje ledd er en feilskrift for annet ledd.

spørsmålet om det foreligger en obligatorisk nektingsgrunn for det nye forholdet retten skal ta stilling til. Når rettskraftig avgjørelse foreligger sendes saken til påtalemyndigheten for avgjørelse. Påtalemyndigheten må legge rettens avgjørelse av de obligatoriske avslagsgrunnene til grunn, og for øvrig vurdere om det foreligger et forhold som nevnt i § 19 første ledd bokstav b.

Tilsvarende kan en person som er overlevert til Norge som hovedregel strafforfølges og straff kan fullbyrdes mot vedkommende for et straffbart forhold begått før overleveringen, jf. loven § 36 tredje ledd. Også her er det unntak dersom det foreligger en obligatorisk avslagsgrunn som nevnt i § 8 første ledd bokstavene a til j for det tidligere forholdet. I disse tilfellene kan strafforfølgning eller -fullbyrding ikke skje. Det må innhentes samtykke dersom norske myndigheter ønsker å strafforfølge eller fullbyrde straff for et forhold begått forut for overleveringen hvis forholdet er begått helt eller delvis på territoriet til den staten personen ble overlevert fra, og forholdet ikke er straffbart etter denne statens lovgivning. Det er enten den overleverte selv eller den stat som overleverte vedkommende som kan samtykke til dette. En slik anmodning om samtykke til en annen stat skal utformes som en arrestordre, se § 36 siste ledd jf. § 33.

Spesialitetsprinsippet er ikke til hinder for strafforfølgning eller -fullbyrding for forhold som har skjedd etter at vedkommende ble overlevert.

5. VEDLEGG

- **Vedlegg 1: Arrestordreskjema**

NORDISK ARRESTORDRE

Denne arrestordre er utstedt av en kompetent judisiell myndighet. Det anmodes om at nedenstående person pågripes og overgis med henblikk på strafforfølgning eller fullbyrdelse av en frihetsstraff eller en annen frihetsberøvende reaksjon.

A) Opplysninger om den ettersøktes identitet:
Etternavn:
Fornavn:
(evt.) Pikenavn:
(evt.) Kallenavn:
Kjønn:
Nasjonalitet:
Fødselsdato:
Fødested:
Bopel og/eller kjent adresse:
Det eller de språk som den ettersøkte forstår (hvis dette vites):
Særlige kjennetegn/beskrivelse av den ettersøkte:
Foto og fingeravtrykk av den ettersøkte, hvis slike foreligger og kan gis videre, eller navn og adresse m.v. på den person som skal kontaktes for å fremskaffe foto og fingeravtrykk eller dna-profil (hvis disse data kan gis videre og ikke er vedlagt).

B) Avgjørelsen som danner grunnlag for arrestordren
1. Arrestordre eller eksigibel avgjørelse med samme rettskraft:
Art:
2. Eksigibel dom:
Saksnr.:

C) Straffens varighet
1. Maksimal varighet av den frihetsstraff eller frihetsberøvende reaksjon som kan idømmes for lovovertrædelsen eller lovovertrædelsene:
2. Varighet av den faktisk idømte frihetsstraff eller frihetsberøvende reaksjon:
Resterende ikke utholdt del av straffen:

D) Lovovertrædelse
Denne arrestordre vedrører i alt ..... lovovertrædelse
Beskrivelse av de omstendigheter lovovertrædelsen eller lovovertrædelsene er begått under, herunder tidspunktet (dato og klokkeslett), stedet og omfanget av den etter søktes deltagelse i lovovertrædelsen eller lovovertrædelsene:
Lovovertrædelsens eller lovovertrædelsenes karakter og rettslige betegnelse samt den relevante forskrift/lov:
Andre forhold av relevans for saken

E) Beslag og utlevering av gjenstander

Denne arrestordre gjelder også for beslagleggelse og utlevering av gjenstander som er påkrevd som bevismateriale:

Denne arrestordre gjelder også for beslagleggelse og utlevering av gjenstander som den ettersøkte har ervervet som resultat av lovovertrædelsen:

Beskrivelse av gjenstandene og disses lokalisering (hvis kjent):

F) Utstedelsesmyndighet

Den judisielle myndighet som har utstedt arrestordren:

Navnet på den judisielle myndighets representant:

Funksjon (tittel/stilling):

Saksnummer:

Adresse:

Tlf.nr.: (landkode) (lokalt områdenummer):

Telefaksnr.: (landkode) (lokalt områdenummer):

E-post:

Navn og adresse m.v. på den person som skal kontaktes med henblikk på den praktiske tilretteleggelse av overleveringen:

G) Underskrift m.v.

Den utstedende judicielle myndighets og/eller dennes representants underskrift:

Navn:

Funksjon (tittel/stilling):

Dato:

Offisielt stempel (hvis et slikt finnes):

- **Vedlegg 2: Samtykke-skjema**

SAMTYKKE TIL OVERLEVERING ETTER ARRESTORDRELOVEN

Saksnr. ....

Navn: .....

Født: .....

Du er pågrepet på grunnlag av en nordisk arrestordre fra .....

Politiet vil forklare deg hva arrestordren bygger på / hvorfor du er begjært overlevert.

Du kan samtykke til overlevering. Det innebærer at påtalemyndigheten straks og senest innen 3 arbeidsdager avgjør om vilkårene for overlevering er oppfylt og om du skal overleveres. Det er anledning til å trekke tilbake samtykket.

Hvis du ikke samtykker til overlevering sendes saken til tingretten, som skal avgjøre om vilkårene for overlevering er oppfylt eller ikke. Når det foreligger en rettskraftig avgjørelse fra retten om at vilkårene er oppfylt, skal påtalemyndigheten ta stilling til om du skal overleveres eller ikke, og om det skal stilles vilkår for overleveringen. Kommer retten til at vilkårene for overlevering ikke er oppfylt, skal påtalemyndigheten avslå arrestordren.

Politiet forklarer deg nærmere hva som kan være grunnlag for å avslå en nordisk arrestordre.

Jeg samtykker til overlevering (sett kryss her):
--

Sted/dato:.....

Signatur:.....